

dringer, man fra andre Sider mener at maatte stille til Formen for midlertidige Finantslove, saaledes mente vi ogsaa netop paa denne Maade at have fundet en Form, der maatte siges at være saa naturlig, som det vel omtrent var muligt at finde for den Ting. Derfor gjør det mig dobbelt ondt, at vore Bestræbelser for i den Henseende at komme de ærede Herrer imøde, ikke synes at have vundet deres Bifald. Jeg erkjender paa den anden Side, at de Herrer ved overhovedet at gaa med til denne Sags Fremme og fremdeles ogsaa i Følge den Maade, hvorpaa de have affattet deres Forslag til den eventuelle Lovs Affattelse, have tilkjendegivet, at der ogsaa fra deres Side er et Ønske om, at Sagen skulde kunne blive bragt til et forønsket Resultat. Jeg erkjender, at de Herrer have ikke blot viist dem redbonhed til at være med til at bevilge de løbende Udgifter, men ogsaa til at tage Hensyn til, hvad der virkelig maa siges at være praktisk Krav til i Fremtiden, hvad der maa siges at være nødvendigt for at holde Statsmaskineriet i ordentlig, rolig, tilfredsstillende Gang. Dette er jo nemlig sket ved det sidste Stykke i de ærede Herrens Ændringsforslag. Naar jeg saaledes er villig til at erkjende, at Forslaget i den Henseende tyder paa Snøbekommen fra de Herrens Side, saa styder jeg at sige til, at de Udtalelser, vi i dette Dieblif have hørt af den ærede Ordfører for Ændringsforslagsstillerne (Gulstein), jo yderligere godtgjøre, at man maa opfatte deres Hensigt med at indbringe deres Ændringsforslag paa den Maade, at det virkelig har været dem om at gjøre at fjerne Betænelighederne. Et andet Spørgsmaal er det imidlertid, om man i den Henseende har været ganske heldig. Desværre forekommer det mig, at dette ikke kan siges. Den ærede Ordfører har substændig rigtig udtalt, at ved det, som de ærede Herrer have foreslaet, er der i Virkeligheden bevilget Alt, hvad det kunde antages, at man fra nogen Side, ogsaa fra Regeringens Side, maatte anse for at være nødvendigt. Man har gjort opmærksom paa, at man, idet man foreslaar at bevilge de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, dog at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere opførte i det for Rigsdagen forelagte Forslag til Finantslov, ikke overskrides, i Virkeligheden har for den midlertidige Finantslovs Varighed opgivet de Væspunkter, som tidligere have været Folkethinget og Landsthinget imellem, hvad angaar Theatret og Kronborg Amtstue, idet, hvad der maatte være nødvendigt til disse to Institutioner, jo vil kunne afholdes af den Bevilling, der gives til at afholde løbende Udgifter. Den ærede Ordfører kunde ogsaa have tilføjet, at efter de ærede Forslagsstilleres Ændringsforslag vil der heller ikke kunne blive Spørgsmaal om, at det tredje Væspunkt kan volde nogen Bæmselighed, det nemlig, som angaar Stiftsmidlerne. Den

eneste Forskjel, som bliver tilbage i Realiteten, er da den, som den ærede Ordfører fremhævede, den nemlig, at, som han udtrykte sig, deres Forslag ikke ganske dækker den provisoriske Lov af 12te April, men gaar videre i sin Bevilling end den provisoriske Lov. Jeg vil ikke tvistes med den ærede Ordfører om Ord. Jeg vil derfor ikke sige, at naar et Forslag ikke blot giver, hvad den provisoriske Lov har hjemlet, men endogsaa gaar videre, saa kunde det med nogen Ret siges, at en saadan Lov i Virkeligheden endogsaa mere end dækkede den provisoriske. Man kunde jo imidlertid mene, at den Omstændighed, at der saaledes tilbød Regeringen en Bemyndigelse, der gif videre end den provisoriske Lov af 12te April, indeholdt en Fare, en Fare nemlig for, at derigjennem skulde fremkomme en Uoverensstemmelse med, hvad det andet Thing i Realiteten havde villet, den Gang det for sit Bekommande vedtog Finantsloven for 1877--78. Man kunde mene, at der i denne Bevilling af yderligere Udgifter end dem, der skulde hjemles ved den provisoriske Lov af 12te April, kunde ligge ligesom en Anvisning paa at afholde Udgifter, som det andet Thing ikke havde villet bevilge. Den ærede Ordfører nævnte de væsentligste af disse Udgiftsposter, hvorom der kunde være Spørgsmaal. Man kunde maasse navnlig mene, at naar der gives Regeringen en Bemyndigelse i den Form, her er foreslaet, vil Regeringen derved blive sat i den Stilling, at det i alt Fald kunde se ud, som om der lagdes et Tryk paa Regeringen til særlig at udrede de Bidrag til Lønningsforbedring for Almueskolelærerne, hvorom der jo i forrige Samling under Finantslovens Behandling var saa megen Tale. For saa vidt anser jeg det for meget tilfredsstillende, at den ærede Ordfører udtrykkelig har udtalt, at det ikke har været Meningen, at Regeringen gennem en Lov som den, de Herrer have stillet Forslag til, skulde komme ind under et saadant Tryk. Jeg maa ganske tiltræde den ærede Ordførers Opfattelse af, at denne Bemyndigelse til at afholde disse Udgifter, hvad man end vil dømmе om Regeringens politiske Forpligtelser til at afholde Udgifter, der bevilges paa en ordinær Finantslov, dog umuligt paa en midlertidig Finantslov af den Natur som den, hvorom der her er Spørgsmaal, kunde medføre nogen som helst juridisk, politisk eller moralsk Forpligtelse for Regeringen til at afholde disse yderligere Udgifter. Og den ærede Ordfører har jo da ogsaa udtalt, at dette ikke er Meningen, og at det ikke ventedes, at Regeringen skulde afholde disse yderligere Udgifter; men naar saa er, saa ser jeg ikke rettere, end at i Realiteten, i Virkeligheden kommer de ærede Forslagsstilleres Forslag til at gaae ud paa det Samme som det, der er foreslaet af Mindretallet i Udvalget i den tidligere Forhandling af Sagen. Der bliver da, forekommer det mig,